

Kolumni

Marko Erola

toimitus.valkeakoskensanomat
@sanoma.fi

Ingallsien opit

Kun viimeksi katsoin televisiosarjaa *Pieni talo preerialla*, asuin suuressa kerrostalossa lähiössä. Sarja alkoi Suomessa syksyllä 1976. Kävin Sointulan ala-astetta. Ingallsin perheen seikkailuista jäi hyvä muisto, joten tänä kesänä olen oman perheeni kanssa katsonut YLE Areenaan tullutta sarjaa urakalla. Tänäkin katsotaan jakso 143.

Koska eskarilaisemme ei osaa lukea eikä kolmasluokkaisemme pysy tekstityksen mukana, minä luen miesten puheet ja vaimoni naisten. Vaimo on mainio Harriet Olesonina, ja itse tykkään saarnata pastori Aldenina.

En muistanut, miten rankkoja aiheita ”lastensarjassa” on. Walnut Grovessa eletään onnettomuudesta ja vastoin käymisestä toiseen. On alkoholismia, sokeutumista, masennusta, keskenmeno, itsemurha ja sen sellaista ikävää.

”En muistanut, miten rankkoja aiheita ”lastensarjassa” on.”

Jumalasta puhutaan paljon. Ruoka siunataan Isän nimeen, ja Häneen pannaan toivo asiassa kuin asiassa. Välillä uskossa horkkutaan, kun Herra oikein koettelee.

Me aikuiset vilkuilemme usein toisiamme kysyvästi. Ihan kaikkea emme lue. Moniin kysymyksiin olemme vastanneet niin, että ennen ihmiset ajattelivat noin, nyt ajatellaan toisin.

Lapset ovat olleet joskus totisia, mutta painajaisia ei ole nähty. ”Se on näyttölemistä. Jakso päättyy aina hyvin, ja siitä saa jonkun opetuksen. Ne vanhemmat ovat fiksuja. Ne aina selittää, kun on joku pulma”, tyttäreemme tuumi.

Niin, lapset näkevät ennen kaikkea sen, että pienessä talossa asuu rakastava perhe. Vanhemmat opettavat, asettavat selvät rajat ja vaativat kotiaskareet. He lohduttavat ja halaavat, keskustelevat ja arvostavat lasten mielipiteitä.

Kiitos sanotaan aina, ja anteeksi pyydetään usein.

Ingallsit myös hokevat lapsilleen, että näistä voi tulla mitä vain. Tyttäret ovat 1870-luvun tytöiksi epäsovinnaisia, itsenäisiä ja rohkeita. He uskaltavat puhua ajatuksensa ja tunteensa.

Isä Charles on kova työmies, viisas, oikeudenmukainen ja hauska. Hän osaa itkeä mutta myös tapella. Tyttäreemme rakastavat Charlesia. Minä kalpenen miehenä ja isänä.

Siksi olin pakahtua onnesta, kun tytär kerran hammaspesulla totesi: ”Sinusta tuli noin hyvä isä varmaan sen takia, että katsoit lapsena Charlesia.” Voisiko tosiaan olla niin, että lapsena imetyt Ingallsien opit kantavat koko elämän?